

Com en una pel·lícula: «Cercadors de Déu»

Els mags van deixar enrere moltes coses per buscar el Rei dels jueus: llar, amics, les seves seguretats... Però el desig interior que els va portar a posar-se en marxa va acabar en un gest amb què manifestaven l'única cosa important de la seva vida: «es prostraren a terra i el van adorar» (Mt 2, 11).

22/03/2023

Una comitiva vistosa acaba d'arribar a Jerusalem. Els forasters en recorren els carrerons mentre contemplen l'activitat de la ciutat. Probablement, els havien arribat les gestes que el poble jueu havia aconseguit. I ara aquests misteriosos personatges poden veure amb els seus ulls els símbols d'aquesta localitat: la muralla i el temple. Però ells no han vingut fins aquí per curiositat. Han recorregut centenars de quilòmetres perquè volen adorar el rei dels jueus que acaba de néixer. Per això es dirigeixen al lloc on creuen que el trobaran: el palau reial.

«Hem vist sortir la seva estrella i venim a adorar-lo» (*Mt 2, 2*). Amb aquestes paraules es van presentar al palau. Potser imaginaven que la seva presència allà seria d'allò més normal. Si acabava de néixer aquell que s'esperava des de feia tant temps, era lògic que la gent el

vingués a conèixer. Tanmateix, «quan el rei Herodes ho va saber, es va inquietar, i amb ell tot Jerusalem» (Mt 2, 3). La notícia va córrer de boca en boca. La visita d'aquests estrangers exòtics va causar una petita commoció. Per això, Herodes va decidir reunir els sacerdots i escribes del poble per intentar entendre què estava passant.

A Herodes no li interessava aquest presumpte rei. Ell havia aconseguit el poder amb la supervisió d'Octavi August perquè li proporcionava seguretat i impostos. Qualsevol sobresalt podria amenaçar la seva continuïtat. Per això, la seva prioritat era que les coses seguissin com estaven. Aquelles promeses de Déu recollides pels profetes estaven bé per consolidar la identitat nacional dels jueus, sempre que es mantinguessin com a llunyanes o inconcretes. Però Crist va capgirar els seus plans. I reconèixer-lo com a

rei implicava un risc, deixar enrere la seguretat dels seus raonaments i acceptar «els imprevistos que no apareixen al mapa d'una vida tranquil·la. Jesús es deixa trobar per qui el busca, però per buscar-lo cal moure's, sortir. No esperar; arriscar. No quedar-se quiet; avançar. Jesús és exigent: a qui el busca, li proposa que deixi la butaca de les comoditats mundanes i l'escalfor agradable de les estufes».^[1] En definitiva, suposa posar-se en camí, com van fer els mags.

Una visió esperançada del món

Els escribes i sacerdots no van dubtar a afirmar que el Crist naixeria a Betlem, ja que el profeta Miquees havia dit: «I tu, Betlem Efrata, ets petita per a ser comptada entre els clans de Judà, però de tu sortirà el qui ha de governar Israel» (*Mi* 5, 1). Aquests homes coneixien molt bé les escriptures. Sabien amb exactitud

totes les referències relacionades amb el Messies. Probablement, durant les seves vides havien meditat sovint sobre la seva arribada. Alguns, anhelant que fos com més aviat millor; d'altres, potser amb certa desil·lusió, ja que esperaven que els hagués salvat de caure sota la dominació romana.

Tanmateix, tot i tenir tan a prop les profecies complertes, els savis d'Israel d'aquell moment no les saben reconèixer. Han hagut d'arribar aquests estrangers per fer-los veure que el rei dels jueus ja havia nascut. Acostumats a ser l'objecte de predilecció de Déu, dipositari de la seva grandesa, han vist que ha estat un poble gentil el que els ha comunicat la Bona Nova que esperaven des de feia segles. «Els pobles s'acostaran a la teva llum — havia dit Isaïes—, els reis vindran a la claror de la teva albada (*Is* 60, 3). Les profecies s'estaven complint al

peu de la lletra, però la ceguesa dels seus cors els va impedir d'acollir l'anunci d'aquells forasters.

Aquests mags no pertanyien al poble d'Israel. Venien d'Orient, és a dir, de més enllà de l'Imperi romà. Potser eren perses, homes dedicats a l'astronomia i a les ciències.

Aparentment, eren les persones menys indicades per proclamar l'arribada del Messies. Déu no se'ls havia revelat, com sí que ho havia fet amb Israel. Però els plans del Senyor eren molt més grans del que aquells escribes podien imaginar. El nou poble de Déu ja no estaria circumscrit a una nació, sinó que oferiria la salvació a tota la gent. Ja no hi hauria cap barrera que separés els homes. «I als estrangers que s'han unit a mi, el Senyor, per adorar-me i estimar el meu nom i ser els meus servidors —havia profetitzat Isaïes— (...), jo els faré entrar a la meva muntanya santa, i prendran part en

les festes dins la meva casa d'oració»
(Is 56, 6-7).

Tenir una visió esperançada del món porta a descobrir la bondat que té tota societat; a mirar amb optimisme els valors d'una cultura. «Tot és vostre —dirà sant Pau—, però vosaltres sou de Crist, i Crist és de Déu» (1 Co 3, 22-23). Davant d'aquesta realitat «ens alegrem amb les alegries dels altres, gaudim de totes les coses bones que ens envolten i ens sentim interpel·lats pels reptes del nostre temps».^[2] I precisament el fonament d'aquesta visió esperançada és el Déu que busquen els mags; «però no qualsevol déu, sinó el Déu que té un rostre humà i que ens ha estimat fins a l'extrem, a cadascú en particular i a la humanitat en el seu conjunt».^[3]

Som el que desitgem

«Llavors Herodes cridà en secret els savis, va demanar-los el moment

exacte en què se'ls havia aparegut l'estrella i els encaminà a Betlem dient-los: "Aneu i informeu-vos amb exactitud d'aquest infant; i quan l'haureu trobat, feu-m'ho saber, perquè jo també pugui anar a adorar-lo"» (*Mt* 2, 7-8). Tot i que les intencions d'Herodes no eren les més rectes, les seves indicacions van encendre novament els cors dels mags: ja sabien com continuar el seu camí.

Ells no s'havien conformat amb la vida còmoda que tenien a la seva terra, potser amb moltes rendes i un alt prestigi social; eren «cercadors de Déu».^[4] Per això és probable que es desil·lusionessin quan van arribar a Jerusalem i no sabien com prosseguir. Però quan van descobrir la ruta que els portava al rei, van tornar a sentir una alegria que els conferia forces per reprendre el viatge.

El desig que tenien d'adorar qui donava sentit a les seves vides era més gran que el de gaudir de les seves seguretats. Va ser aquest impuls interior el que els va portar a recórrer centenars de quilòmetres i travessar territoris desconeguts. «Perquè Déu ens ha fet així: pastats de desig; orientats, com els mags, cap a les estrelles. Podem dir, sense exagerar, que nosaltres som el que desitgem. Perquè són els desitjos els que eixamplen la nostra mirada i impulsen la vida a anar més enllà: més enllà de les barreres de la rutina, més enllà d'una vida afeblida en el consum, més enllà d'una fe repetitiva i cansada, més enllà de la por d'arriscar-nos, de comprometre'ns pels altres i pel bé».

[5]

Els mags estaven decidits a trobar aquell rei costés el que costés. Tenien «la convicció que ni el desert, ni les tempestes, ni la tranquil·litat dels

oasis»^[6] els impedirien arribar a trobar a Jesús. «No volien només saber. Volien reconèixer la veritat sobre nosaltres, i sobre Déu i el món. La seva peregrinació exterior era expressió del seu estar interiorment en camí, de la peregrinació interior dels seus cors».^[7] Per això, «l'alegria que tingueren en veure l'estrella va ser immensa» (Mt 2, 10). No havien estat testimonis dels portents del Senyor que es narren a l'Antic Testament. Tampoc no havien vist els miracles que anys més tard els contemporanis de Jesús presenciarien. En van tenir prou amb l'estrella per omplir-se d'alegria. Estimaven el Déu desconegut quan encara no l'havien vist. Al cap i a la fi era el que desitjaven des que havien deixat enrere les seves llars.

Un acte de justícia

«Van entrar a la casa, veieren el nen amb Maria, la seva mare, es

prostraren a terra i el van adorar» (Mt 2, 11). Aquells homes savis es van agenollar davant d'un nounat. Allà, al pessebre, hi havia el rei. Ja no l'havien de buscar entre les constel·lacions del firmament: el tenien davant, a prop, fet nen.

Tot el que havien viscut les últimes setmanes —la il·lusió quan van veure l'estrella, la fatiga del viatge, els dubtes en arribar a Jerusalem— adquiria el seu sentit davant de la presència d'aquest rei. El desig de conèixer Déu, que els va fer deixar la seva llar, els va portar a l'adoració. Van experimentar com Jesús havia guarit els seus anhels més profunds. Potser temps enrere les seves vides giraven entorn de la satisfacció d'altres necessitats més immediates: el prestigi social, la riquesa, la comoditat... Però en aquell instant van descobrir que l'única cosa important és fer goig a Déu. «El nostre tresor —deia sant Josep maria

— és aquí, ajagut en una menjadora; és Crist i en Ell s'han de centrar tots els nostres amors, perquè on hi ha el nostre tresor, allí hi haurà també el nostre cor (cf. *Lc 12, 34*)». ^[8]

Els mags, que ja han entrat en aquesta lògica vital que va més enllà de les necessitats primàries, li van oferir els seus dons: or, encens i mirra. Probablement, a Maria i Josep els hauria estat més útil una altra mena de presents; alguna cosa que servís per combatre el fred o alimentar el nen. En aquell moment no tenien urgència d'encens i mirra, i potser tampoc l'or els podia ajudar immediatament. Tanmateix, «aquests dons tenen un significat profund: són un acte de justícia. De fet, segons la mentalitat vigent en aquell temps a Orient, representen el reconeixement d'una persona com a Déu i rei: és a dir, són un acte de submissió. Volen dir que des d'aquell moment els

donadors pertanyen al sobirà i en reconeixen l'autoritat».^[9]

Maria se sorprèn quan veu entrar aquesta comitiva sota el seu sostre. Acostumada a meditar al seu cor el que li passa, potser li ve al cap aquella profecia: «Ho veuràs i t'estremiràs de goig. El teu cor, meravellat, s'eixamplarà, quan aboquin damunt teu els tresors del mar i portin a casa teva les riqueses de les nacions. Et cobriran onades de camells, dromedaris de Madian i d'Efà; tots vindran de Saba portant or i encens i proclamant la grandesa del Senyor» (*Is* 60, 5-6). Ella, que a Betlem no és més que una dona natzarena, aquella que va haver de donar a llum en un estable, veu com aquests savis es prostren i miren el seu fill. Sent bategar el seu cor immaculat veient, per primera vegada, com homes pagans, vinguts de lluny, adoren el seu fill com un Déu veritable.

Un silenci intens omple la petita estança. Potser només els alegres sons de la criatura que ella sosté trenquen aquest silenci i enamoren més profundament el cor dels mags. No esperaven això, però la llum de la fe els obre els ulls. No tenen paraules ni conceptes per explicar que aquest nen que els mira, que joguineja amb els dits de la seva mare, és el seu Rei, el seu Déu. Però és així. I l'adoren.

Ells, que són cercadors de Déu, acostumats a entreveure'l al cel i en la creació, ara tenen davant seu la saviesa divina, misteriosa, amagada. I la tenen feta home. La Saviesa els mira, els fa el bot i els somriu. Potser, el més atrevit d'ells s'inclina i fa un petó a les mans de la seva mare. I per primera vegada un cor resa amb aquestes paraules: *Sedes Sapientiae!*

[1] Francesc, Homilia, 6.I.2018.

[2] Del Pare, 19.III.2022, núm. 7.

[3] Benet XVI, Encíclica *Spe salvi*, núm. 31.

[4] Benet XVI, Homilia, 6.I.2013.

[5] Francesc, Homilia, 6.I.2022.

[6] *És Crist que passa*, núm. 32.

[7] Benet XVI, Homilia, 6.I.2013.

[8] *És Crist que passa*, núm. 35.

[9] Benet XVI, Homilia, 6.I.2010.

.....

Photo by: Dan Ealderwood -
Unsplash

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/com-en-
una-pel-licula-cercadors-de-deu/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/com-en-una-pel-licula-cercadors-de-deu/)
(07/08/2025)